

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

คืนวันที่ ๙ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๔๖

รบกันมีแต่ความพินาศฉิบหาย

สำหรับดอลลาร์เรานั้นเวลานี้ขาดอยู่ ๒๐,๐๐๐ ที่จะถึง ๔๐๐,๐๐๐ นะ เรากำหนดไว้ว่า ๓๐๐,๐๐๐ ขาดไม่ได้ กับทองคำ ๕๐๐ กิโล ขาดไม่ได้ ส่วนที่จะเพิ่มตรงนั้นก็แล้วแต่จะเพิ่มเท่าไร แต่เราคาดไว้ ถ้าทองคำเพิ่มขึ้นถึง ๕๐ กิโล เราจะเอาบวกกัน ที่นี้พอมองเห็นทองคำอยู่เดี๋ยวนี้นะ ยังไม่ได้ถึง ๕๐-๖๐ กิโลอะไร พอเห็นทองคำน้ำลายแตกปากออกแล้ว คว่าเลยนี้จะเอาแล้ว ๒ แท่งก็เอา ๓ แท่งก็เอา เท่าไรเอาเรื่อยเลย ดอลลาร์กำหนดไว้ว่าให้ได้ ๓๐๐,๐๐๐ เป็นอย่างน้อยขาดไม่ได้ นี่เรียกว่าขีดเส้นตายไว้เลย นี่มันได้ถึง ๓๘๐,๐๐๐ แล้วนะ ยังเหลืออีก ๒๐,๐๐๐ จะเอาให้ได้ ๔๐๐,๐๐๐ เราคิดว่าจะได้แน่ ๆ ตกลงทองคำเราก็จะได้ ๕๒๕ กิโล ดอลลาร์ได้ ๔๐๐,๐๐๐ พอใจละในคราวนี้ เป็นระยะ ๆ ไป

เราดูว่าพูดบ้างเล็กน้อยกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายตอนท้าย ๆ มานี้ แต่ก่อนไม่ได้พูดเลย มีแต่ตัน ๑๐ ตัน เราไม่ได้แยบออกมาเลย ที่นี้พอ ๑๐ ตันนี้ใกล้เข้ามา ๆ ใกล้จะสมหวังเข้ามา อันนี้เลยแยบแฝงกันออกมาอีกว่า ตอนที่เราไปดูทองคำในคลังหลวงนั้นทองคำที่มีอยู่เวลานั้นมีน้อยด้วย แล้วคิดด้วยไม่คู่ มันเป็นคี่ เราก็ทิ้งอันนั้น คี่ไม่สนใจมันแหละ เอาแต่จำนวนนี้ก่อน ให้ได้ ๑๐ ตัน จึงพูดแต่นี้ตลอดมา ที่นี้ถ้าหากว่ามันมีเศษเหลือที่จะไปอุดตรงที่คี่ให้เป็นคู่ขึ้นมานั้นเราก็พอใจ เพราะฉะนั้น เวลาทองคำได้น้ำหนัก ๑๐ ตันแล้วสำหรับเราเรียกว่าหยุดทันที น้ำหนักทองคำ ๑๐ ตัน และดอลลาร์ ๑๐ ล้าน แล้วหยุดทันที ตามคำสัตย์คำจริงที่ได้ให้พี่น้องทั้งหลายไว้

ส่วนที่เศษที่เหลือนั้นที่ท่านผู้มีศรัทธารักชาติ และรักความเสียสละจะบริจาคมาอย่างน้อย เราพอใจรับตลอดไป แต่สำหรับที่จะให้เราทบวงพี่น้องทั้งหลายดังที่เป็นมานี้จะไม่ทำอีก จะหยุดเพียงเท่านั้น สำหรับที่ได้มาจากนี้เรียกว่าเพิ่มไปอีก จากคู่นี้ให้เป็นคู่ข้างหน้าข้างหน้ามีคี่อยู่นั้นละ เราก็จะเพิ่มอันนั้นเข้าไป ได้แค่นี้ก็เอา จะให้ขีดแน่นอนไม่ได้นะ ได้เรียนให้พี่น้องทั้งหลายทราบว่า เวลานี้ทองคำเรายังอยู่ในคลังหลวงนั้นมีคี่อยู่ ยังไม่คู่ เช่นอย่าง ๙ ได้มา ๑๐ ตันนี้มันก็เป็น ๑๙ อยู่ นั่น ได้มาอีก ๑๐ ตันก็เป็น ๒๙ ก็ ๒๙ อยู่เรื่อย มันไม่คู่สักที

เราอยากจะให้ปัดตรงนั้น อุดตรงนั้น ให้มันคู่ สมมุติว่า ๙ ก็ ๑๐ เลย หรือ ๑๙ มาอีกอันหนึ่งก็ ๒๐ เลย พอใจเต็มที แต่เราไม่พูด เพราะเราพูดในจุดนี้แล้ว ต้องเป็นจุดนี้

อันนั้นเป็นกรณีพิเศษ จะได้เท่าไรก็ปล่อยให้ไปตามนั้นแหละ ส่วนที่กำหนดไว้นี้ ต้องเรียกว่าเอาจริงเอาจังมากที่สุด ปักลงในจุดนี้ ส่วนเศษเหลือที่มันคั้นมันจะได้มาน้อยเพียงไร เราก็รับไปตามที่เกิดที่มันนั้นแหละ วาสนาเมืองไทยเราก็มีแต่คนบุญนี้ละ เมืองพุทธศาสนาด้วย คนนั้นอุดคนนี้น้ำเข้าไป มันก็จะเข้าไปถึงคู่จนได้นั้นแหละ

ถ้าได้ทองคำน้ำหนัก ๑๐ ตันนี้แล้วเรารู้สึกว่าค่อยอบอุ่นขึ้นภายในจิตใจ เพราะไปดูทองคำเองนะ ตั้งแต่วันไปมอบทองคำ ดูเหมือนเป็นครั้งแรกเลยละ ไปมอบทองคำหัวหน้าคลังหลวงนิมนต์เราไปดูทองคำ ท่านก็คงมีหวังอยู่บ้างเพราะเราไปมอบทองคำ จึงได้นิมนต์เราเข้าไปดูทองคำในคลังหลวง เขาบอกว่าในคลังหลวงนี้มีผู้ที่มาเห็นทองคำนี้เพียง ๒ องค์ หนึ่ง สมเด็จพระเทพฯ แล้วก็หลวงตา เราก็เข้าไปดูอย่างละเอียดถี่ถ้วนออกมาแล้วเราก็ถาม เราบอกละๆ เลยว่าทองคำเราที่มีอยู่นั้นมีน้อยมาก นี่ละที่เราตกใจมากที่สุดทีเดียวนะ มีน้อยมาก แล้วทีนี้ยังเป็นคี่อีกด้วย คี่เราก็กังไม่สนใจ สนใจแต่จุดที่ว่ามีน้อยมาก

เราจึงต้องพยายามประกาศตั้งแต่บัดนั้นออกมา ในวันนั้นเลยละ ประกาศตั้งแต่บัดนั้นจนกระทั่งบัดนี้ ไม่เคยลดหย่อน ประกาศมาเรื่อยให้ได้ ๑๐ ตัน เมื่อได้ ๑๐ ตันนี้เข้าไปอุดนั้นจะพอหายใจโล่งปอดเราบ้างทั่วเมืองไทยเรา ถ้าหากว่าได้ที่มันคี่ให้มันคู่ขึ้นมา นั้นเรียกว่าหายใจเต็มปอด อันนี้เพียงโล่งปอด ยังไม่เต็ม ช่างมัน เอาแค่นี้แหละ ว่าตรงไหนต้องเป็นตรงนั้น ๆ ค่อยเป็นค่อยไป สำหรับดอลลาร์นั้นก็จะให้ได้ ๑๐ ล้าน จากนั้นจะเพิ่มขึ้นมาไม่ว่าดอลลาร์หรือทองคำ เพิ่มมาเท่าไรก็เข้าคลังหลวงเราเรื่อย ๆ

พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบว่าหลวงตาช่วยชาติไทยเราคราวนี้ คือช่วยพี่น้องคนไทยเราทั้งชาติ หลวงตาบริสุทธิ์สุดส่วนนะ ไม่มีอะไรเลยที่จะเป็นความระแคะระคายในจิตใจว่าได้มัวหมอง เพราะความทุจริตจากสมบัติที่พี่น้องทั้งหลายบริจาคผ่านหลวงตามาไม่มีพิถิพิถันเอามากมาย ตลอดมาจนกระทั่งปานนี้ หลวงตายังนำอยู่ก็ต้องเป็นอย่างนี้ตลอดไปเป็นอื่นไปไม่ได้ว่านั่นเถอะ เราบริสุทธิ์ใจเต็มที่ในการพี่น้องทั้งหลายช่วยบริจาคมาเรื่อย ๆ มาเท่าไรเข้า ๆ อันไหนที่ควรแยกไปทางไหน แยกไปด้วยเหตุด้วยผลทุกอย่างไม่มีบกพร่องอะไร

ก็ยังอีก ๒ วันที่เราจะรวบรวมทองของเราที่จะให้พอในกำหนดนี้ เช่นอย่างเวลานี้ชาดอยู่ ๕ กิโล ก็เป็นชาดอยู่เพียง ๔ กิโลแล้ว นี่ได้มา ๑ กิโล อันนี้เราจะหนุนเข้าไป ให้ได้เป็น ๒ แท่ง ตกลงก็เป็น ๕๒๕ กิโลคราวนี้ ส่วนดอลลาร์คิดว่าจะไม่ต่ำกว่า ๔๐๐,๐๐๐ ละ เพราะชาดอยู่เพียง ๒๐,๐๐๐ มันควรจะได้จะว่าโลกก็ยอมรับแหละเรา มันควรจะได้อีกต้อง

เอละซิ จะว่าไง เรากำหนดมาตายตัวว่าให้ได้ ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ที่นี้ได้มา ๆ มันเขยิบเข้า จวนเข้ามามันก็ยิ่งผ่าน ๓๐๐,๐๐๐ ขึ้นไป เวลานี้เข้าถึง ๓๘๐,๐๐๐ แล้วนะ ยังเหลืออยู่อีกเพียง ๒๐,๐๐๐ จึงคาดว่าจะได้ ถ้ามันจะได้จริง ๆ ก็เอาเสีย คราวนี้ก็ได้ทองคำ ๕๒๕ กิโล แล้วดอลลาร์ ๔๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์ ก็พอใจเป็นพัก ๆ ไปแหละนะ เรื่องนักหลงตาทนจริง ๆ เพราะไม่มีแต่เพียงว่าแต่นำเฉย ๆ การคิดการอ่านทุกอย่างก็เป็นไปด้วยกัน แล้วนำด้วยทุกอย่างหลายด้านหลายทาง มันจึงมานักอยู่คนเดียว

วันนี้ก็ร้อน ๆ หน่อยนะ แต่มีลมชนิดน้อยไม่ค่อยร้อนเท่าไร รถมอเตอร์นี้ ๖ ชั่วโมงพอดีเลย มาคราวที่แล้ว ๆ ดูเหมือนขาดอยู่ประมาณ ๑๐ นาทีบ้าง ๑๕ หรือ ๑๐ นาที มาคราวนี้ ๖ ชั่วโมงพอดี เพราะรถตามสายทางมีเยอะ ตั้งแต่โคราชมารถมากเป็นลำดับ ยิ่งผ่านเข้ามานี้ด้วยแล้วยิ่งมากเข้า ๆ พอเข้าสระบุรีนี่รถเป็นแผ่นเลย มาเร็วไม่ได้ เรามีแต่นอนเรื่อยมา นอนมาสามพักสี่พัก นอนภาวนามาเรื่อย เราไปในรถเราสบายของเรา ไม่ยุ่งกับอะไร นอนก็ดูหัวใจ เวลานอนก็ดูหัวใจมันติดมันดันไปยังใจ ตัวนี้ตัวเสนียดจัญไรมาก ตัวแสบมากที่สุดคือหัวใจคน หัวใจสัตว์ไม่ต้องพูด เขาไม่รู้วิธีแก้ไขตัดแปลง แต่หัวใจมนุษย์เรารู้วิธีด้วยกันทั้งนั้น มีหน้าที่ยังได้วิธีที่ถูกต้องแม่นยำ เช่นวิธีของพุทธศาสนา นำมาแนะแนวทางให้ นี้เรียกว่าถูกต้องแม่นยำหาที่ดำเนินไม่ได้แล้ว ถูกต้องสุดยอดเลย คือพุทธศาสนา เราจึงควรที่จะได้วิธีอย่างนั้นเข้ามาสู่หัวใจเรา เรามีกำลังวังชานาไหน สิ่งที่จะต้อนรับเราคือแนวทางหรืออรรถธรรมนั้นเรียกว่าไม่บกพร่อง เราพยายามให้ได้มากน้อยเพียงไรก็ควรจะได้ นะ

เราไม่ค่อยเห็นปรากฏว่าศาสนาใดที่มีใจเป็นหลักเป็นเกณฑ์ เป็นรากแก้ว เป็นแก่นเหมือนพุทธศาสนาเรา สำหรับพุทธศาสนานี้ยังลงถึงจิตเลย ขึ้น มโนปุพฺพกุมา ธมฺมา มโนเสฏฺฐา มโนมยา สิ่งทั้งหลายมีใจเป็นใหญ่ มีใจเป็นประธาน สำเร็จแล้วด้วยใจ เวลาแยกออกไป ถ้าใจพาชั่วจะชั่วไปตาม ๆ กันหมด ไม่ว่าสิ่งใดจากใจนี้พาให้ชั่วไปได้ทั้งนั้น ตัวเองก็ชั่ว ทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับตน สมบัติเงินทอง ทุกอย่างก็ชั่วไป เพราะการกระทำชั่ว ได้มากก็ชั่ว ได้มากได้น้อยชั่วมากช้วนน้อยไปเลย อยู่กับใจ ถ้าใจดีแล้วได้มากก็โดยสุจริตยุติธรรม ได้มากเท่าไรไม่เพ้อ ได้มาด้วยความดีอย่างนี้ไม่เพ้อ ถ้าได้มาด้วยความชั่วนี้เริ่มเพ้อแล้วตั้งแต่เริ่มได้เริ่มเสาะแสวงหา เริ่มเป็นคนเพ้อแล้ว เป็นคนไร้ค่าไร้ราคา ทั้ง ๆ ที่จะไปหาราคามาเพิ่มเติมคนไร้ค่า ก็เท่ากับเอาสมบัติมาโปะให้คนตายนั้นแหละ ไม่เกิดประโยชน์อะไร ใจจึงสำคัญ จึงว่ายกให้ใจเลย มโนปุพฺพกุมา ธมฺมา ขึ้นใจเป็นเบื้องต้นเลย นี่ละพุทธศาสนาสอนใจ

เราก็เป็นลูกชาวพุทธ และได้พุทธศาสนาซึ่งเป็นแก่นศาสนาด้วย ควรจะได้ปฏิบัติต่อตัวเอง ดูความคิดความปรุงของใจ นี่ละตัวสำคัญอยู่ที่ความคิดความปรุง สัญญาอารมณ์ หมายนั้นหมายนี้ออกจากใจ คิดปรุงเรื่องได้ เรื่องเสีย เรื่องดี เรื่องชั่ว คิดได้หมด ไม่มีคำว่าอัน คิดได้ทั้งนั้น คิดได้ทั้งวัน สัญญาอารมณ์หมายกันไป คิดกันไป เกะกันไป หาที่ยึดที่เกาะให้เป็นสาระแก่นสารไม่ได้ คือหัวใจที่ถูกกิเลส ท่านเรียกว่าสมุทัย แดนแห่งทุกข์ แดนที่ทำให้เกิดความทุกข์ ท่านเรียกสมุทัย มันอยู่ที่ใจ เมื่อมันอยู่ที่ใจแล้ว มันก็ผลักดันใจนี้ออกให้เสาะแสวงหาผลรายได้ของมัน แต่เป็นความเสียหายสำหรับเราผู้เฝ้า ได้รับเคราะห์กรรมจากกิเลสพาคิดพาปรุง พาเสาะแสวงหาสิ่งต่างๆ ได้มามากจะเป็นแต่ความเสียๆ ได้มาเท่าไรก็ไม่มีคุณค่า ทั้งๆ ที่เจ้าของภูมิใจลมๆ แล้งๆ แต่สิ่งที่ได้มานั้นเป็นไฟเผาตัวเอง ไม่รู้

พระพุทธเจ้าจึงสอนให้หาด้วยความสุจริตยุติธรรม ดูใจเสียก่อน ก่อนที่จะหาอะไรให้ดูใจ ใจพาคิดทางไหน ใจนี้ส่วนมากจะคิดตั้งแต่เรื่องต่ำ เพราะกิเลสเป็นของต่ำ คนตั้งแต่เรื่องทุกข์มาให้ตัวเองเรื่อย ๆ ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ ไม่มีสติตั้งเลยว่าเราคิดมาทั้งวันนี้ได้คิดดีหรือคิดชั่วประการใดบ้าง ไม่คิด จนกระทั่งหลับ แล้ววันหลังตื่นนอนคิดอีก กิเลสมันติดเครื่องแล้วแต่ตื่นนอน การตื่นนอนของเรานั้นแลคือการเริ่มติดเครื่องของกิเลส แล้วก็คิดไปอีกอย่างนี้ๆ ไปเรื่อย ๆ คนคนหนึ่งอายุเท่าไรกว่าจะตาย แล้วคิดแบบเดียวกันนี้ตลอด ถ้าว่าจะหาผลประโยชน์มันก็มีแต่ผลเสียเสียมากต่อมากทุกวัน ๆ ผลเสียวันนี้ก็ได้ วันหน้าก็ได้ ได้ไปจนกระทั่งถึงวันตาย

ผลเสียทั้งหมดเราเป็นผู้รับเคราะห์กรรม จากผลงานที่เราทำมาด้วยความไม่สุจริต ทีนี้เราจะปฏิเสธได้อย่างไรว่า ตายแล้วเราจะไปสู่ที่สมมักสมหมายตายใจได้ทุกอย่างไม่มี ต้องผิตหวังไปเรื่อย ๆ เพราะเราเริ่มสร้างแต่ความผิตหวังเต็มหัวใจ ๆ ทั้งวันนี้วันหน้า เดือนนี้เดือนหน้า ปีนี้ปีหน้า ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย เอาจนไปไม่ไหว เอาความชั่วแบกความชั่วไปไม่ไหว ตายแล้วก็จมแล้วจะไปดำหนีใคร สิ่งที่จะจมมันไม่ว่าให้จมนะ มันบอกว่ามีแต่จะเจริญทั้งนั้น ๆ เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงหลวมตัวทำลงไป หลวมตัวทำลงไปก็เข้าช่องทางที่กิเลสจะเผาสัตว์โลกเรื่อย ๆ ไป นี่การทำความชั่ว ทำไม่มียับยั้งชั่งตัว ไม่มีคิดอ่านไตร่ตรองผลได้ผลเสียพอได้หักห้ามกันบ้างในทางความไม่ดี ปลอ่ยให้ไปแต่ความชั่ว มันก็มีแต่ความชั่วไหลเข้าทุกวี่ทุกวัน ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย ตายแล้วมันก็จมละซี เพราะมันขนมานาน

กว่าจะหมดกองทุกข์ทั้งหลายที่ตัวเองเป็นผู้ขนมาทับตัวเองนั้น ไม่ทราบว่ากี่ปีก็

เดือน ปีก็ปีทิพย์ ตั้งก็ตั้งกลับแล้วค่อยพินมา พอจะลืมตาอ้าปากได้บ้าง เอ้ากิเลสมันก็ยึดความชั่วไสเข้าไปอีกแล้ว ก็ทำแต่ความชั่วตกแล้วตกเล่า จนเขาเรียกพี่ชายหรือพี่เบิ้ม นักโทษมันติดคุกติดตารางเสียจนชินจนชา ติดแล้วออกไปไม่กี่วันมาติดอีกแล้ว มาติดอีกแล้วเขาเลยเรียกลูกพี่ ไอนี้มันติดคุกติดตารางอยู่ตลอด มันชินต่อตารางเสียแล้วเขาเลยเรียกลูกพี่ พี่เบิ้ม อันนี้ติดคุกในเมืองผีก็เหมือนกัน ทำแล้วทำเล่าลืมตัวตลอด ก็ไปจมลงในนรก พอโผล่ขึ้นมาแล้วก็ไปทำความชั่วอีก ลงไปอีก ๆ มันก็เลยมีตั้งแต่พี่เบิ้มละชิในนรก เต็มไปหมดมีแต่ลูกพี่ ๆ ให้เป็นลูกน้องไม่มี มีแต่ลูกพี่ สั่งสมแต่ความชั่วเผด็จตัวเอง

คำศาสนาสอนมันไม่ฟังนะกิเลส มันจะตามกิเลสอย่างเดียว เพราะฉะนั้นสัตว์โลกจึงไม่มีคำว่าเซ็ดหลาบอ้มพอในความชั่วทั้งหลาย จมกันไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ ที่นี้เวลาเรารู้เนื้อรู้ตัวพลิกแพลงเปลี่ยนแปลงละที่นี้ เพราะเราเป็นผู้รับผิดชอบในตัวของเรา นตฺถิ อตฺตสมํ เปมฺ ความรักอื่นเสมอด้วยความรักตนไม่มี คือความรักตนนี้เป็นเยี่ยมทุกคน เราก็คงมีคดีมีเลือก สิ่งใดที่จะเข้ามาหาเรา เราเป็นผู้รับ ตีก็รับ ชั่วเราก็รับ เราจึงต้องคัดเลือกหาสิ่งที่ดีเข้ามา เพื่อบรรเทาความไม่ดีทั้งหลายลงบ้าง ๆ หนักเข้ากว่านั้นก็มีแต่ความดี ความชั่วมีน้อยลง ๆ มีแต่ความดีมากขึ้นก็เด่นขึ้น

ใจตัวนี้แหละนะ ใจตัวพาสัตว์ให้เกิดให้ตายไม่หยุดไม่ถอย ไม่มีคำว่าปาชา คือใจดวงนี้ไม่เคยตายกับใคร ร่างกายจะตาย ตายลงไปถึงเป็นธาตุสี่ดิน น้ำ ลม ไฟ สลายลงไปธาตุเดิมของเขา จะว่าเขาตายเขาก็ไม่ตาย เขาสลายจากส่วนผสมเท่านั้น เมื่อจิตออกไปแล้ว เหล่านี้ก็จะลงสภาพเดิม พวกเป็นธาตุน้ำก็เป็นน้ำตามเดิม ธาตุไฟก็เป็นไฟ ธาตุดินเป็นดิน ธาตุลมเป็นลม จิตออกไปแล้วไปกับบาปกับบุญแล้ว ไปกับบาปก็พากันหมุนตัวลงนรก ถ้าไปกับบุญก็หมุนขึ้นไปสู่สวรรค์ชั้นพรหมจนกระทั่งถึงความพ้นทุกข์ นี่คือการไปกับบุญจากการคัดเลือกตัวเองด้วยดี ไม่ทำเอาแบบสุกเอาเผากิน เราก็มีส่วนเหลือที่เราจะได้รับผลประโยชน์จากการกระทำของเรา

สังเกตบ้างจิตใจเรามันฟุ้งเพื่อเห่อเหิมนะ วยัแกมันไม่แก่นะจิตใจ เราย่าเข้าใจว่าจิตใจของคนจะแกไปตามวัย วยันี้มันมีสังขารร่างกายเป็นเครื่องวัดกัน เด็กเกิดขึ้นมาที่แรกเป็นยังงัยตัวแดง ๆ ต่อมาก็ค่อยเติบโตขึ้นเพราะมีการบำรุงรักษาก็เป็นผู้ใหญ่เหมือนเรา ๆ ท่าน ๆ จากนั้นก็เฒ่าแก่ชราคร่ำคร่าลง อ่อนลง ๆ นี่ร่างกายมีวัย สุดท้ายจะไปได้แล้วก็ตายแตกสลายลงไป ส่วนจิตไม่มีวัยไปเรื่อยเลยตลอด ไปดีไปชั่ว สัตว์ไม่มีว่างจากการไปดีไปชั่วไปเพื่อความสุขหรือความทุกข์ ไม่มีว่าง แต่ไปเพื่อความทุกข์มีมากกว่าไปเพื่อความสุข เพราะอำนาจของกิเลสมันกล่อมสัตว์โลกได้ดีมากนะ ธรรมมาสอนโลกเป็นกาลเป็นเวลา

กิเลสสอนโลกสอนเป็นประจำ เพราะฉะนั้นผลมันจึงเหนือกันอยู่ตลอด ผู้ที่จะพ้นทุกข์จึงมีน้อย ผู้ที่จมลงในทุกข์นั้นจึงมีมาก เพราะผลมันต่างกันเนื่องจากกิเลสพรั่งพร้อมตลอดเวลา

พอตื่นขึ้นมามีคิดแล้วอยากจะทำอะไรก็จะทำตามความอยาก แล้วไม่คำนึงว่าผิดถูกชั่วดี อยากฉกฉก อยากลักลัก อยากทำอะไรก็ทำตามความอยาก ไม่คำนึงผิดถูกชั่วดีหาทางหลบหลีกปลีกตัวจนได้ เอาซึ่งหน้าไม่ได้ก็ขโมยเอา อย่างนั้นนะ มันความคิดเอาแล้วขโมยเขาจับได้ก็ติดคุก ถ้าเขาจับไม่ได้มันก็ติดคุกในเมืองฝอยอยู่ในใจนี้อีกแหละ ขอให้พากันคิดนะบรรดาพี่น้องทั้งหลาย เวลาจะหลับจะนอนควรระลึกพุทโธไว้ในใจ ดุจิตใจเป็นยังไร เราจะกำหนดลมหายใจเข้าออกก็ได้ กำหนดลมเข้าก็ให้รู้ ออกก็ให้รู้ หรือเข้าก็พุทโธ ออกก็พุทโธ หรือเข้าว่าพุท ออกว่าโธก็ได้ ให้มีสติอยู่กับใจของเรา นี่ประการหนึ่ง

ประการหนึ่งเราจะนำคำบริกรรม เช่น พุทโธก็ได้ ธัมโมก็ได้ สังโฆก็ได้ หรือมรณัสสติ คือความตายก็ได้ ตามแต่เราที่ชอบในธรรมบทใด นึกอยู่ในนั้นเป็นคำบริกรรมภายในใจ มีสติความระลึกตัวนั้นแหละติดแนบอยู่กับคำบริกรรม ห้ามไม่ให้จิตคิดไปนอกกลุ่มนอกทางที่เคยคิดมามากต่อมากแล้ว สร้างแต่ความทุกข์ความเสียหายแก่เรา บัดนี้เราจะสร้างความสุขความเจริญแก่จิตใจของเราด้วยคำบริกรรมภาวนาบทใดก็ได้ บังคับสติของเราไว้ให้ดี จิตจะมีความสงบเย็นลงไปๆ เพราะเป็นน้ำดับไฟ คำบริกรรมแต่ละคำ ๆ นั้นคือน้ำดับไฟ ไฟคือกิเลสมันแสดงเปลวขึ้นมาด้วยความคิดความปรุง พุ่งเพื่อเห่อเหิม พุ่งตัวอยู่ตลอดเวลา นี่เป็นไฟ เรานำคำบริกรรมมาทำงานแทนที่กิเลส มันเคยคิดเรื่องของกิเลสเราเอามาคิดเรื่องธรรมเสีย แทนกัน เอาพุทโธเข้ามาแทนเสีย จิตจะสงบเย็น นี่ละจิตได้รับการบำรุงรักษาย่อมมีความสงบเย็นเป็นลำดับลำดับมา เราอยากให้พี่น้องทั้งหลายได้ทำ

พุทธศาสนาเอกอยู่ที่จิตใจ จากนั้นก็มาเอกอยู่ที่การภาวนา ผู้ได้สนใจภาวนาจะเป็นผู้ค่อยเข้าใจหลักพุทธศาสนาได้พอสมควร หรือได้ดี จนกระทั่งถึงขั้นดีเยี่ยมไม่สงสัย ถ้าไม่ภาวนาเลยนี้มันก็กลายเป็นประเพณีไปเสีย ไม่ค่อยได้เป็นขั้นเป็นอันข้อหนักแน่นจริงๆ เหมือนมีจิตตภาวนาแอบแฝงอยู่ในนั้น ถ้ามีจิตตภาวนาแฝงอยู่ด้วยแล้ว การทำบุญให้ทานก็พิถีพิถัน เราจะเอาอะไรไปทำบุญจิตมันคิดแล้วคิดเล่าเพื่อบุญเพื่อกุศล เรื่องกิเลสที่จะมาแย่งมาชิงเอาไปนั้นมีน้อยมาก นี่ละอำนาจของจิตตภาวนา เชื้อบุญเชื้อกรรมเป็นลำดับลำดับมาจากการภาวนา ทำบุญมากน้อยนี้ความหวังพึ่งบุญพึ่งกุศลเต็มหัวใจๆ นี่เพราะภาวนาเป็นรากฐานให้การสร้างบุญสร้างกุศล มีทานศีลเป็นต้น มีกำลังมากขึ้น ทำอะไรลงไปก็เต็มเม็ดเต็มหน่วย

แม้ที่สุดการประพฤติตัวอย่างนี้ก็เหมือนกัน มีธรรมคอยเตือน เราอยู่ด้วยความสงบ

เย็นใจกับภาวนา กลับมาคิดคะนองเวลานี้ไม่ใช่เรื่องเข้ากันได้ นี่ระจับตัวได้นะ ไม่คิดไม่คะนองมากไป นึกถึงพุทธ ธรรม สงฆ์ บทใดก็ได้เข้าสู่ใจ เรื่องความคิดคะนองที่จะเป็นไปในทางเสียหายจะค่อยระจับตัวลงๆ นี่การภาวนามีผลสำคัญอยู่มากทีเดียว บางรายเกิดความอัศจรรย์ขึ้นอย่างตื่นเต้นภายในตัวเอง มีเยอะนะ แล้วแต่ใครจะปรากฏช้าหรือเร็วต่างกัน เมื่อเรำบำเพ็ญอยู่เสมอ จะมีวันหนึ่งจนได้ธรรมของการภาวนาก็จะกระเทือนใจเรา พออันนี้ปรากฏขึ้นแล้ว วันนั้นทั้งวันเอบอ้ม จิตใจไม่ห่างเหินจากจิตที่สงบร่มเย็นในเวลา กลางคืนที่เราภาวนานั้นเลย ไปทำการงานจิตก็ประหวัด ๆ อยู่ไม่นิ่งไม่ไปที่ไหน มันดูตึ๋มนะ ยิ่งทำได้มากเข้าๆ จิตก็ยิ่งตึ๋มไปเรื่อย ๆ

ทีนี้มันก็จะออกเรื่องหลอกลวงของกิเลส มันไม่หลอกลวงมากนัก จิตใจก็ค่อยเย็นๆ ท่านจึงสอนลงที่ใจ ใจเป็นตัวเคลื่อนไหว สิ่งที่พาให้เคลื่อนไหวท่านเรียกว่ากิเลส มันฝังอยู่ในใจนั้น เวลามันมีกำลังมีแต่กิเลสทั้งนั้นแหละผลักดันออกไปให้คิดให้ปรุงในทางไม่ดีทั้งหลาย ธรรมมีแต่ไม่มีกำลัง สู้กิเลสไม่ได้ คิดเรื่องศีลเรื่องทานการกุศลได้เพียงเล็กน้อย เรื่องกิเลสคิดได้วันยังค่ำ แน่มันต่างกัน ต่อเมื่อเราได้อบรมเข้าไปเรื่อย ๆ การคิดถึงศีลถึงธรรมคุณงามความดีมันจะคิดมากขึ้น ๆ สุดท้ายเป็นไปได้ทั้งวันทั้งคืน จิตใจกับกุศลผลบุญที่เราคิดด้วยความปฏิบัติยินดี ทีนี้มันก็จะชนะกันไปเรื่อย ๆ ทางพ้นทุกข์ก็ยิ่งเปิดจำขึ้นมา ๆ ยิ่งหมุนตัวเข้าไปเรื่อย ๆ นี่ละจิตดวงนี้จะพาพ้นทุกข์ เพราะอำนาจแห่งธรรมแห่งกุศลทั้งหลาย อย่างอื่นเราอย่าหวังนะ ที่เราจะหวังฟุ้งนั้นฟุ้งนี้ดังที่โลกทั่วโลกดินแดนหวังฟุ้งภายนอกกันทั้งนั้นแหละ

การฟุ้งภายนอกเราก็ไม่ปฏิเสธ การฟุ้งภายนอกขอให้หลักภายในใจไว้ อย่าฟุ้งแต่ภายนอกโดยถ่ายเดียว ให้มีฟุ้งภายในคือธรรมด้วย ถ้าผู้เป็นเช่นนี้แล้วจะไม่เสียทำภายนอกเมื่อมีชีวิตอยู่ การอยู่การกินหลับนอนนี้ก็ต่ออาศัยสมบัติภายนอก เราก็จำเป็นต้องเสาะแสวงหา สมบัติภายในคือจิต มันไม่ได้อยู่กับดีกรามบ้านช่องถนนหนทางเหล่านั้น มันอยู่กับบุญกับกุศล ถ้าไม่มีบุญมีกุศล จิตใจนี้แม้เราจะทำอะไร เช่นอย่างเรา รับประทานอัมหมี่พื้หมาไปก็ตามเถอะ แต่จิตใจจะแห้งผาก เตื่อตร้อนวุ่นวาย เรียกร้องหาความช่วยเหลือจากเจ้าของ เพราะใจไม่มีอาหาร คือบุญกุศลไม่มี มันต่างกันตรงนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงต้องอุตสาหะทั้งสองทาง เพราะธาตุขันธ์เรากียังมี เราต้องเสาะแสวงหาเพื่อธาตุเพื่อขันธ์เมื่อมีชีวิตอยู่

นอกจากได้เพื่อธาตุขันธ์แล้ว สมบัติเงินทองเหล่านั้นเรายังแบ่งทาน แบ่งทำประโยชน์ จะเป็นประโยชน์ส่วนใดก็ตาม ก็เป็นประโยชน์เพื่อจิตใจของเราที่เรียกว่าบุญคุณ

งามความดีนั้นแหละ ใจก็ได้รับส่วนกุศลอันนี้ไม่เดือดร้อน ไม่หิวโหยโรยแรง ไม่เรียกร้องหาความช่วยเหลือ จิตใจก็อิ่มอาหารธรรม อาหารบุญกุศล ธาตุชั้นธัมมก็เอบอิมไปด้วยสมบัติเงินทองข้าวของที่หลับที่นอนเครื่องใช้ไม้สอย ภายในใจก็เอบอิมไปด้วยบุญด้วยกุศลผลทานที่เราได้ให้ทานมาน้อย ผู้นี้เรียกว่าผู้ที่ไม่เสียท่าเสียที เป็นอยู่ก็ดี ตายไปก็ดี เป็นผู้ไม่เสียทำทั้งนั้น

จึงควรอบรมจิตใจนะบรรดาพี่น้องชาวไทยเรา หลวงตานี้สงสารทางด้านจิตใจมากทีเดียวนะ ต่างคนต่างติดต่างดั้น เห็นกันทั่วหน้าปิดกันไม่อยู่ เพราะต่างคนต่างติดต่างดั้นด้วยกัน แต่สิ่งที่จะได้มาให้สมหวังกับความติดความดั้นนั้น ได้มาเป็นลมเป็นแล้งไปเสียมากต่อมาก ไม่ค่อยได้เป็นเนื้อเป็นหนังที่ตายใจได้เหมือนธรรมนะ คนที่มีหลักใจนี้ หาภายนอก ภายในใจก็มีหลักอยู่แล้ว ได้มาก็เพื่อร่างกายเพื่อจิตใจ แม้สิ่งเหล่านั้นจะบกบางไปหรือสูญหายไปก็ตาม จิตใจมีธรรมไม่ได้เดือดร้อนมากเหมือนคนไม่มีธรรม คนไม่มีธรรมทุ้มหมดทั้งตัวเลย ถ้าได้มานี้ก็ดีใจจนจะเหาะเหินเดินฟ้า ถ้าเสียไปก็จนจะจมลงนรกทั้งเป็นไปเลย เพราะความร้อนมากในใจ มันต่างกันนะ คนที่มีหลักใจกับไม่มีหลักใจต่างกันมากทีเดียว ให้พากันเสาะแสวงหาหลักใจ

ใจของเราเนี่ยถ้าลงได้ส่งเสริมเข้าไปมาก ๆ จนกระทั่งเต็มที่แล้วนี้ ไม่ได้ถามใครแหละนะ มันจำอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาเลย ที่พึ่งอะไร ๆ มันปล่อยกันหมด นี่เห็นไหมอะไรไม่ได้เลิศเลอเหมือนที่พึ่งของใจคือธรรม สิ่งเหล่านั้นเป็นที่พึ่งที่อาศัยชั่วคราวเวลาเล็กน้อย ๆ แต่ใจนี้ได้อาศัยธรรมแล้วหนักแน่นเข้าทุกวัน ๆ จนกระทั่งธรรมเต็มหัวใจแล้ว อิ่มหมด ปล่อยได้หมด ทั้ง ๆ ที่อาศัยเขาอยู่ ถึงเวลากินก็กิน ถึงเวลานอนก็นอนเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป แต่จิตใจไม่เคยหิวโหย ถึงจะตายเพราะความหิวโหยไม่มีอะไรจะกิน ใจก็ไม่เป็นทุกข์ ใจก็เอบอิมด้วยอรรถด้วยธรรมตลอดไป นั้นมันต่างกันนะเรื่องใจ ท่านจึงสอนให้อบรมทางด้านจิตใจ ให้ได้ไปด้วยกันนั้นแหละ เรารุ่งเด่นขนขาวด้วยธาตุด้วยชั้น ด้วยทางด้านจิตใจ ต้องพยายามให้สม่ำเสมอแล้วไปไหนจะเป็นสุข

พระพุทธเจ้าสอนไว้อย่างไรแล้ว อย่าให้กิเลสไปตบทุบตาไปจมได้เพราะอำนาจของกิเลส ทั้ง ๆ ที่เราเป็นชาวพุทธลูกพระพุทธเจ้าอยู่แล้ว อย่าหลงกลกิเลสจนเกินไปนะ อันใดที่เราสู้มันยังไม่ได้ยอมรับมันเสียก่อน แต่ยอมรับเพื่อจะสู้ เพื่อจะเอาธรรมพระพุทธเจ้าเข้าสู่จิตใจเป็นความแน่นอน ๆ ตลอดไป สำหรับความรู้ของกิเลสไม่ได้แน่นอนนะ มีมากมีน้อยมีแต่สร้างความสงสัยสับสนเทห์ แล้วอยากจะทำแต่ความผิดพลาดไปเรื่อย ๆ ไม่อยากทำความดีนะกิเลสหนาในใจ ส่วนธรรมหนาในใจนี้อยากทำแต่ความดีงาม

เรื่อย ๆ ไป มันต่างกันตรงนั้นะ

เราก็อวดวิถิวิจารณ์ไม่ได้ เพราะเราก็ช่วยโลก บวชมาก็ช่วยตัวเองเต็มสติกำลังความสามารถ จนกระทั่งพอใจทุกอย่าง ไม่มีอะไรบกพร่องแล้วในหัวใจ เต็ม ไม่มีอะไรสงสัย คำว่าที่ฟังหรือไม่ที่ฟัง ไม่ไปคิดให้เสียเวลาลำเวลาเลย นี่เวลามันเต็มเป็นอย่างนั้นนะ จิตใจ ดูโลกดูสงสารดูได้เต็มหูเต็มตาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ดูแบบไม่สงสัย ดูด้วยความแม่นยำ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วก็ทำให้คิดถึงโลกถึงสงสารกว้างขวางออกไป ในบุคคลผู้แสวงหาความสุขความเจริญ หาอำนาจบาตรหลวง หาความเคารพนับถือ อยากให้เขาเคารพนับถือ อยากมีชื่อเสียง อยากให้มีคนเกรงขาม ไปที่ไหนให้เขายินยอมสรรเสริญเต็มท้องฟ้ามหาสมุทร มุดลงใต้น้ำก็ให้มีใครตามไปชมเชยสรรเสริญ

นี่เรื่องกิเลส ไปที่ไหนชอบยกยอปอขึ้นสรรเสริญเป็นประจำ ๆ ได้มาเท่าไรก็ตามเงินมีมากมีน้อยถ้าไม่มีคนมาชมเชย สมบัติเหล่านั้นก็เป็นเศษเงินเศษทองไป ถ้ามีคนมาชมเชยแล้วดีใจใจ แม้ไม่มีสักสตางค์เขามายกยอว่านี่เขาเป็นเศรษฐีนะ เขาเคยเป็นมาแต่โคตรแต่แซ่รุ่นนะของเล่นเมื่อไร โอ้ย เป็นบ้าขึ้นสด ๆ ร้อน ๆ นี่ละกิเลสทำคนให้เสียเวลานี้เป็นอย่างนี้นะ ยิ่งเราก็มາเห็นเหตุการณ์ของบ้านของเมือง นี่พิจารณาซิ เรื่องของกิเลสมันหมุนเวลานี้ มันเป็นยังงิเลสหมุน มันจะทำให้โลกมีความสงบร่มเย็นที่ตรงไหน พิจารณาซิ มีตั้งแต่เรื่องที่จะเอาไฟเผาโลก ทุกคนโง่คนฉลาด ทุกคนมีคนจน จะถูกเผาด้วยอำนาจของกิเลสที่มันเป็นตัวฉลาดมากกว่าตัวของเรานั้นแล ให้ล้มจมฉิบหายไปตาม ๆ กัน จึงน่าทุเรศเหมือนกันนะ

คนที่จะเข้ารบเข้าร่ากัน เกิดข้าศึกสงครามกันอยู่เวลานี้ เรื่องของกิเลสเขาต้องยกนิ้วให้เลยว่า นี่พวกนี้พวกฉลาดสุดยอดแล้ว นี่ความฉลาดสุดยอดของกิเลส จะทำโลกให้พินาศฉิบหายอย่างสุดยอดอีกเหมือนกันไม่สงสัย ไม่เหมือนความฉลาดของธรรม ความฉลาดของธรรมฉลาดมากเท่าไร ยิ่งทำโลกให้มีความสงบร่มเย็นไปตาม ๆ กันหมด ไม่มีคำว่าถือสือถือสา ไม่มีการดูถูกเหยียดหยามกัน นี่เรียกว่าธรรม แม้แต่สัตว์ก็เข้ากันได้ ทำไม่ลงจะไปดูถูกเหยียดหยามทำลายสัตว์ ทำลายไม่ลง ความมีธรรมเข้ากันได้หมดเลย ใจกับสัตว์ทั้งหลายนี้เป็นอันเดียวกัน นิมิตถึงกันเลย นี่ละธรรมเป็นอย่างนั้น

คนที่มีธรรมมีความรู้มากน้อยเท่าไร ก็ต่างคนต่างอาศัยซึ่งกันและกัน ผู้ใหญ่มั่งมีศรีสุขมากน้อย ก็ได้เป็นความร่มเย็นแก่ผู้น้อย ผู้น้อยก็ได้เกาะผู้ใหญ่ไป เหมือนเราเคารพผู้ใหญ่ เหมือนเราเคารพพ่อแม่ของเราที่เลี้ยงเรามาตั้งแต่วันเกิดนั้นแหละ นี่เขาไม่ได้เลี้ยงดูเรา แต่เขามีคุณงามความดี เฉลี่ยแผ่แผ่ตามคุณธรรมของเขาที่มี ไปที่ไหนก็มีความ

ร่วมเย็นเสมอหน้ากัน

ใครเกิดมาในโลกนี้จะชอบความตาย พิจารณาซิ แม้แต่สัตว์ขี้ขี้เยี้ย ๆ อยู่ตามแผ่นดิน มันกลัวความตายทั้งนั้น สัตว์เหล่านี้เขาไม่ได้เรียนนะความตาย แต่เป็นอยู่ในหลักธรรมชาติของสัตว์ให้กลัวตายด้วยกัน พิจารณาซิ ที่นี้เราก็คือมนุษย์คนหนึ่ง สูงกว่าสัตว์ขนาดไหนถ้าหากว่าตามความนิยมที่จะยกยอกันนะ แต่สัตว์จะยกยอเราหรือจะสาปแช่งเราก็คงไม่ทราบนะ ว่ามนุษย์นี้ตัวร้ายกาจที่สุด ตัวเป็นยักษ์เป็นมารร้ายแรงที่สุด ร้ายกาจที่สุดไม่มีใครเกินมนุษย์ เขาว่าอย่างนั้นเขาก็ว่าได้ แต่เรายังมาลืมน้ำลืมน้ำตัว เพลินตัวเอง ว่าเป็นผู้มีอำนาจบาตรหลวง มีความรู้ความฉลาด สามารถผลิตได้ทุกอย่าง แม้ที่สุดอาวุธนิวเคลียร์นิวตรอนก็ผลิตได้

หาได้รู้ไม่ว่าอาวุธนิวเคลียร์นิวตรอนผลิตขึ้นมาเพื่ออะไร ถ้าไม่เพื่อสังหารตนและคนอื่นแล้วจะเพื่ออะไร ไม่มีอะไรที่จะดีเลย การผลิตสิ่งที่เป็นภัยมาทำลายกันนี้ ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์ มีแต่ความพินาศฉิบหายปนปี้ นี่หรือความรู้ของมนุษย์ที่ว่าฉลาด ฉลาดเพื่อเผาผลาญซึ่งกันและกัน แล้วก็ความรู้อันนี้เร็วกว่าสัตว์ไปอีก ไม่ได้เหมือนสัตว์ สัตว์ก็อยู่ตามประสาทของเขา มนุษย์นี้มันเลยเถิด ว่าตัวสูงตัวเด่นเท่าไร ยิ่งพองตัวขึ้นไปเรื่อย ๆ โลกอันนี้เหมือนว่าอยู่ในกำมือของตัวคนเดียว ทั้ง ๆ ที่โลกไม่ใช่โลกกำมือ มันก็เป็นได้ด้วยความทะนงตัว นี่ละเสียหายมากนะ

ในธรรมท่านก็สอนไว้แล้ว พระพุทธเจ้าท่านไม่เคยชมเชยในการเบียดเบียนทำลายกัน รบราซึ่งกันและกัน ไม่เคย มีแต่การประสับประสานด้วยความเมตตาสงสาร เห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกัน นี่เป็นเนื้อธรรมเนื้อธรรมโดยแท้ ท่านดำหนิตีเตียนในการทำ ความชั่วช้าลามกต่อกัน ให้เกิดความฉิบหายวายปวงไป ในบาลีท่านก็มีแต่เราก็จำได้บ้างไม่ได้บ้าง ในบาลีท่านว่า

โย สหสฺสํ สหสฺเสน

สงฺคาเม มานุเส ชินเ

เอกญจ เชยฺยมตฺตานํ

ส เว สงฺคามชุตฺตโม

การรบราฆ่าฟันกันแห่งมนุษย์ทั้งหลาย ที่เรียกว่ารบกันนี้ จะคุณด้วยล้าก็ตาม ไม่มีอะไรวิเศษวิโส ผู้แพ้สร้างความทุกข์ สร้างการก่อกรรมก่อเวรขึ้นแก่กัน ผู้ชนะก็ไม่พ้นที่จะสร้างกรรมสร้างเวรจากผู้แพ้นั้นแล ไม่เรียกว่าวิเศษ จะรบกันก็ครั้งก็หน ชนะมาตังแสน ๆ ล้าน ๆ ครั้งก็เป็นการก่อกรรมก่อเวรกันแสน ๆ ล้าน ๆ ครั้งต่อไปไม่มีที่สิ้นสุดตลอดกาลไหน ๆ ไม่มีทางที่จะระงับดับเวรซึ่งกันและกันได้ เอกญจ เชยฺยมตฺตานํ ส เว สงฺคามชุตฺตโม การชนะสงครามเหล่านั้นไม่ได้วิเศษวิโสอะไรยิ่งกว่าการชนะตัวเอง คือกิเลสตัว

เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ทั้งตนและผู้อื่นนี้ออกจากใจแล้ว นั้นแลเชื่อว่าเป็นผู้ประเสริฐสุด
ท่านกล่าวไว้เป็นบทที่สองอีกว่า

น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนฺติธ กุทาจนํ ตลอดกาลไหนๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะการ
ก่อกรรมก่อเวรกัน อเวเรน จ สมฺมุนฺติธ เวรย่อมระงับลงเพราะการไม่ก่อกรรมก่อเวรต่อกัน
ต่างหาก นี่พระพุทธเจ้าสอน เราจะหวังเอาสวรรค์วิมานที่ไหนจากการทำร้ายผู้อื่นมาเป็น
เครื่องเสวยสุข อย่างนี้ไม่มีทาง นอกจากจะก่อกรรมก่อเวรด้วยกันทั้งสองฝ่าย ผู้แพ้กี้เคียด
แค้น ก่อกรรมก่อเวร หมายป้องกันด้วยเวรด้วยกรรมต่างๆ ไม่มีลดละตลอดกาลไหนๆ ผู้
ชนะก็ระมัดระวังตัว มีภัยรอบด้าน หาความสุขไม่มีด้วยกันทั้งสอง

เพราะฉะนั้นการที่มนุษย์ทั้งหลายที่ว่าตัวเฉลียวฉลาด ควรที่จะมีธรรมนำเข้าไป
ปฏิบัติเยี่ยงยารักษาไฟที่เกิดความทะนงขึ้นว่าตัวรู้ตัวฉลาด ตัวมีอำนาจวิเศษมาก ให้
ลดลงไปในความที่ว่า สัพเพ สัตตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตาย
ด้วยกันหมดทั้งสิ้น สัตว์ในโลกนี้จะเป็นจะตายด้วยกันนั้นแหละ ให้ต่างคนต่าง
ประคับประคอง ให้มีความสุขความเจริญ อย่าทำลายกัน อย่าก่อกรรมก่อเวรกัน อย่าอิจฉา
พยาบาทอาฆาตจองเวรซึ่งกันและกัน จงนำตนไปสู่ความสุข ๆ โดยทั่วกันเถิด นี่ธรรมท่าน
สอนอย่างนี้ ท่านไม่ได้สอนแบบจะเอาไฟเผากันทั้งเป็น อย่างที่เป็นอยู่เวลานี้

นี่นำวิตรกเราพูดจริงๆ เพราะเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องฉิบหายวายปวง ไม่ใช่เป็นเรื่องที่
จะก่อความสุขความเจริญให้แก่ฝ่ายใดเลย ทั้งผู้แพ้ผู้ชนะจะมีตั้งแต่ความทุกข์ความทรมาน
และมีแต่เรื่องกรรมเรื่องเวรเผาผลาญกันไปอย่างนี้เรื่อย ๆ ดังที่ท่านแสดงไว้ในนิทานนาง
ยักขิณี อันนั้นก็ก่อกรรมก่อเวรกันมาหลายกัปนับไม่ถ้วน เบื้องต้นสัตว์พวกไก่พวกพังพอน
สัตว์ก่อกรรมก่อเวรกัน พังพอนมากินลูกไก่ ไก่เวลาจะตายเคียดแค้นที่เขามากินลูกตัวเอง
ก็ขอสร้างกรรมสร้างเวรเอาไว้กับพังพอนตัวนี้ ครั้นเวลาตายแล้วก็ไปก่อกรรมก่อเวร เอา
เวลาตายลงนี้ ผู้นี้ตายเพราะเสียท่า จะตายก็ก่อกรรมก่อเวรเอาไว้ ต่อไปชาติหน้ากลับมา
เป็นผู้ชนะ ผู้ที่แพ้กี้ก่อกรรมก่อเวรมาตลอด จนกระทั่งวาระสุดท้ายเป็นนางยักขิณี

ฝ่ายหนึ่งเป็นยักซ์ ฝ่ายหนึ่งเป็นมนุษย์ มนุษย์นั้นมีลูกคนหนึ่ง อุ้มลูกไป พอตีนาง
ยักขิณีเห็นก็ปรี่เข้าไปใส่เลยเถียว จะเอาเป็นอาหารว่าง ผู้หญิงคนนั้นไม่มีที่พึ่ง พอตีอยู่
ตรงหน้าวัดพระเชตะวัน จึงวิ่งเข้าวัดพระเชตะวัน พอดีพระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่นั่น ทรงรับสั่ง
ให้เข้ามาเดี๋ยวนี้ ไ่กันมาทำไม ทรงชี้หน้าเลย นี่พวกเธอถ้าไม่ได้พบเรตถาคตในคราวนี้
แล้ว พวกเธอทั้งสองนี้ยังจะต้องก่อกรรมก่อเวรไปอีกยี่ดยาวยิ่งกว่าที่เป็นมาแล้วเป็นไหนๆ
นี่ก็เป็นการดีแล้ว พระองค์ก็รับสั่งให้เข้ามาหา สั่งสอนเรื่องก่อกรรมก่อเวรนี้ไม่มีชั้นดีเลย

ก่อนจะมาเรื่อยอย่างนี้ แล้วยังจะเป็นต่อไปอีก แล้วสอนถึงเรื่องการไม่ก่อกรรมก่อเวรดังที่ว่า น หิ เวเรน เวรานิ สมฺมุนตฺติ กุทาจนํ กรรมเวรตลอดกาลไหนๆ เวรย่อมไม่ระงับเพราะความมีเวรต่อกัน จะก่อกันไปเรื่อย ๆ เหมือนลูกโซ่ แต่เวรจะระงับเพราะการไม่ผูกกรรมผูกเวรต่อกัน เรียกว่าเป็นการล้างไปหมด กรรมเวรไม่มีต่อกัน ต่างคนก็มีแต่ความสุขความเจริญ

พอพระพุทธเจ้าประทานพระโอวาทจบลงแล้ว นางยักษิณีนได้สำเร็จเป็นพระโสดาที่เดียว พระองค์ทรงเล็งญาณดู เป็นที่แน่ใจแล้ว นางยักษิณีได้สำเร็จธรรมขั้นต้นแล้ว ยอมรับพระพุทธเจ้า กราบพระพุทธเจ้าอย่างสนิท พระองค์ก็รับสั่ง เอาที่นี้ คู่เวรกันนะ ทั้งสองนี้เป็นคู่เวรกันมากก็ปักก็กลบแล้ว คราวนี้เป็นคู่บารมีสร้างคุณงามความดีต่อกัน เป็นมิตรเป็นสหายคู่พึงเป็นพึ่งตายกัน เอาลูกคนนั้นมอบให้แม่คนนั้น แม่นั้นหมายถึงยักษ์ มันจะกินลูกคนนี้ ที่นี้พอได้สำเร็จธรรมขั้นต้นแล้วพระพุทธเจ้าก็รับสั่ง ให้อีกลูกตัวเองนี้ไปให้แม่ใหม่ชมด้วยซี โอ้ย แม่คนนี้ตัวสั้นแทบเยียวราดไปนั้นละ ก็ลูกกำลังน่ารัก มันโล่มานี้จะกินลูกคนนี้ แล้วกลับจะเอาลูกคนนี้ไปให้มันอีก มันก็จะเคี้ยวต่อหน้าเรานี่ ที่แรกก็ตัวแข็งไปหมดไม่ยอมให้

พระพุทธเจ้าก็ว่า เอาให้ พระพุทธเจ้ารับสั่งเลยเถียว เอ้ายื่นให้ ทนพระพุทธเจ้าไม่ได้เพราะความเคารพพระพุทธเจ้า เลยยื่นลูกให้แม่ยักษ์ตนนั้น แม่ยักษ์ตนนั้นก็หอมเวลาแม่ยักษ์ก้มลงหอม นึกว่าแม่ยักษ์จะกินตับลูกตัวอีก ตั้งแต่นั้นมาเลยหายกรรมหายเวรเป็นความสุขต่อไป นี่ละการก่อกรรมก่อเวรกัน ได้สนใจขณะหนึ่ง สิ่งที่ทำให้เสียใจมันหนักมากขนาดไหน ไม่ใช่ของดี

อย่างที่รบราภกันนี้ เราหวังอะไรจึงมารบกัน ความตายมันก็มีเต็มตัวอยู่ด้วยกัน ถ้าว่าสมบัติเงินทองข้าวของมากนัก ใครอยู่เมืองใดบ้านใดก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไปด้วยกันไปหิวโหยอะไร กระหายอะไร ถึงจะมามากมาพินกัน เรื่องศาสตราอาวุธมีเท่าไรเอามาเผากัน ๆ ทั้ง ๆ ที่ชีวิตรักด้วยกันแล้วทำไมจึงมาเผากัน โง่ขนาดไหนมนุษย์เรา ควรที่จะนำธรรมเข้าไป ให้มีความเมตตาสงสารกัน สัพเพ สตฺตา อันว่าสัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์เกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน ให้ต่างคนต่างเสาะแสวงหาอยู่ดีกินดีด้วยกัน ตามกำลังนิสัยวาสนาของตน สัตว์โลกก็จะอยู่ด้วยกันเป็นสุข ๆ เพราะอำนาจแห่งความมีธรรมย่อมมีเมตตาจิตด้วยกัน โลกทั้งหลายก็จะเป็นสุข

นี่เราถ้าหากว่าห้าม เราห้ามนานแล้วแหละ ที่มันเป็นอยู่เวลานี้นะ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย โลกนี้จะเกิดความเดือดร้อนสะทกสะท้านไปหมดทั่วดินแดน เห็นไหมล่ะ แล้ว

ความฉิบหายวายปวงก็มีอีกทั่วประเทศเขตแดน แล้วหาความดีที่จะมาเป็นหลักเป็นเกณฑ์ สมกับที่เสียสละรบราภกันนั้นมันก็มีได้ อะไรมาก็คนมันตายไปหมดแล้ว ได้มาก็ไม่เห็นมีอะไรเกิดประโยชน์ เามาพอกพูนคนตายเท่านั้นเองไม่เกิดประโยชน์อะไร เราจึงอยากจะให้หยุดกันเสีย เราอยู่อย่างนี้ไม่เกิดสงครามก็พออยู่พอกินกันแล้วแหละ อาหารการกิน บ้านใดเมืองใดมีอยู่ด้วยกัน พออยู่ด้วยกัน พอใช้ด้วยกัน ไม่ควรที่จะมีความโลภโมโทโสโง่เขลาจนเกินเหตุเกินผล ถึงขนาดว่าโลกมากแล้วเอาไฟเผากัน เพื่อจะร่ำรวยสวยงาม เพื่อจะมาแสวงความดีความดี มันมีความดีความดีที่ไหน มีแต่ไฟแต่ไฟ มันตายด้วยกัน ฉิบหายด้วยกัน เราจึงไม่อยากให้ทำ

พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนั้น ความสงบร่มเย็นในครอบครัวหนึ่งๆ แม้ที่สุดพ่อแม่ไม่ทะเลาะกันก็เย็นแล้ว ลูกเล็กเด็กแดงในครอบครัวเย็นกันหมดนะ แล้วครอบครัวใดต่างคนต่างเห็นอกเห็นใจซึ่งกันและกันแล้ว ครอบครัวนั้นๆ จะเย็นไปหมด ไม่ว่าบ้านใดเมืองใด ต่างคนต่างรักกันเท่านั้น ผู้ใดใครเมียใครลูกใครหลานใครรักกัน ให้ต่างคนต่างปฏิบัติตามระบอบแห่งผู้มีศีลมีธรรม รักกันด้วยศีลด้วยธรรมเถิด โลกนี้จะมีความสุขความเย็นใจ แต่การรบราฆ่าฟันกันไม่มีคำว่าเย็นใจ มีแต่ความพินาศฉิบหายโดยถ่ายเดียว หาความเป็นมงคลไม่มีเลย จึงไม่ควรจะไปตัดสินใจในสิ่งที่เหลวไหลอย่างนั้นมาเป็นความมงคลแก่ตน มันเป็นโลกพินาศ โลกฉิบหาย จึงไม่ควรอย่างยิ่ง

วันนี้ก็พูดถึงเรื่องจิตใจเป็นสำคัญ จนกระทั่งถึงเรื่องฆ่าฟันรันแทง ก็เพราะจิตใจมันโหดร้ายทารุณ จิตใจมันโลภในสิ่งที่จะได้มา หวังจะได้มาเท่านั้นเท่านี้ ไม่สนใจก็โกรธเคียดแค้นเข้ามาๆ สุดท้ายก็พังกันไปทั้งนั้นแหละ จะมีใครดีไม่มี ในวงสนามรบกันไม่มีใครดี มีแต่ถ่านไฟถ่านไฟ อีแรงอีกำมันก็หนีไปหมด มันกินไม่หวาดไม่ไหว กินคนฉลาดฆ่ากันเอาละวันนี้เทศน์เพียงเท่านั้นพอ เหนื่อย

ชมถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน
ได้ที่ www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th